

החברותא

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליון מס 540 בס"ד ערשי"ק פר' כי תבוא י"ט אלול תשע"ו

פנינים יקרים

והיה כי תבא אל הארץ וכו' (כו, א) איתא בספרי עשה מצוה זו שבשבילה תיכנס לארץ, תמהים המפרשים הרי כשמביא הביכורים כבר נכנס בארץ ואיך נאמר בספרי בלשון עתיד? אלא שע"י מצות בכורים ועוד אתה מראה שכניסתך לארץ לא היתה רק בשביל לאכול מפריה ולשבוע מטובה אלא לקיים בה מצוות התלויות בארץ מעשרות ביכורים ועוד. וע"י הביכורים ניכר ביותר שמטרת ישוב ארץ ישראל לקיים מצוותיה דהרי ביכורים מוכיח שהארץ מותר על התענוג של הגידולים הראשונים לאכלם רק לאחר הבאתם לירושלים. (כתב סופר)

והיה כי תבא אל הארץ (כו, א) והיה לשון שמחה להעיר שאין שמחה כשמחת ישוב ארץ ישראל כמש"כ אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רינה (תהלים קכו) וכן אומרים בשבע ברכות של נשואין שוש תשיש - בקבוץ בניה לתוכה בשמחה.

ועתה הגה הבאתי את ראשית פרי האדמה אשר נתת לי ה' (כו, י) שנינו במשנה (בכורים פ"ג, א) כיצד מפורשים הביכורים? יורד אדם בתוך שדהו ורואה תאנה שביכרה וכו' קושרו בגמי ואומר הרי אלו ביכורים. המשנה מציינת שקושרו ב"גמי" שמילת גמי ר"ת גדולים מעשי ה' להזכיר לאיש האדמה שברכת הפירות ברכת ה' היא...

כי תכלה לעשר וגו' (כו, יב) מצות מעשר היא המצוה הראשונה בין שלש המצוות האחרונות שבתורה שלאחר מצוה זו נצטוינו במצות הקהל ובמצות כתיבת ספר תורה, כיון שע"י מצוה של מעשר אנו מגיעים למטרה העיקרית של התורה. מעשר ראשון בא לעוררנו לשמור על טהרה רוחנית, מעשר שני לטוב הגוף והנפש יחדיו, מעשר עני לדאוג גם לזולת, אם אנו מגיעים לידי שלמות כזו אנו יכולים לבקש השקיפה ממעון קדשך מן השמים לשלוח לנו טובה רוחנית וגשמית לעבדך בלב שלם. (מאורה של תורה)

ואמרת לפני ה' אלקיך בערתי הקודש מן הבית וכו' שמעתי בקול ה' אלקי עשיתי ככל אשר צויתני (כו, יג-יד) כל זה נחשב לודוי מעשרות לכאורה צריך בירור הלא התורה מתפארת בעשית רצון ה' אלא כל אדם כשר וישר מישראל יודע ועד בעצמו שלא נעשית המצוה בכל פרטיה ודקדוקיה. לזאת מעידה התורה שבשעה שאומר בערתי הקודש מן הבית וכו' אומרו בלב נשבר ונדכא כי יודע הוא שלא יצא שמים וזה עיקר הודוי שיהא לבו נשבר בקרבו.

ושמרת ועשית אותם (כו, טו) פרש"י בת קול מברכתו הבאת בכורים היום תשנה לשנה הבאה. הקב"ה מבטיחנו שאע"פ שנוכה לברכה ועושר לא נבעט ולא נקלקל אלא נוסף לקיים המצוה גם בשנה הבאה, ובכללן בכורים...

וכתבת על האבנים את כל דברי התורה הזאת באר היטב (כו, ח) היינו שיבארו את כל פרשת התוכחה היטב, לטוב ולמוטב שגם מה שנראה כקללה יתבאר לטובה ולברכה.

לדעת החברותא אמר אל האבנים ואל בני ישראל

באה שנה וקלוגיה, אלא שנה וברכוגיה

שנה טובה ולבוכה

בטובה ואמילה טובה

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

פאשק שיחת אל"ר הרא"ש זיע"א בפרשת מטות - אסעי תשל"א נכתב ע"י א.א.

המחשבה שהוא יעשה למחר יותר טוב, בו בזמן שכל הזמן הוא צריך להיות בפחד נורא שלא יפול ח"ו, כמו שאמרו חז"ל אל תאמין בעצמך עד יום מותך שהרי יוחנן כהן גדול שימש שמונים שנה ולבסוף נעשה צדוקי. ומדוע הוא עדיין מקבל מחשבה כזו, מכיון שהעבודה הזו לשלב יה-בה היא עבודה קשה מאד, ורק ע"י הביטול הגמור שאין לו כח כלל יגיע להשיג יחוד שם הוי"ה בשלימות כפי דרגתו.

שלימות הוי"ה זהו אחד בעולמו, ובכדי לפרסם את זה שלח את הצדיקים כמו משה רבינו, רבי עקיבא ורבי שמעון, שהם מסרו את נפשם והגיעו לביטול הגמור, כרבי עקיבא שסרקו את בשרו במסרקות של ברזל, ומשה רבינו שהשיג בחינת 'מה' ועליו נאמר "בכל ביתי נאמן הוא", ומסר את נפשו ואמר "עוד מעט וסקלוני". ולכן נאמר "ולא קם עוד בישראל כמשה" שעל ידי שביטל את הגוף לגמרי, בחינת 'מה', השיג בחינת מלאך בגוף. וזה התפקיד שלנו בעולם להגיע לבחינה זו, וכל אחד יכול להגיע לבחינת משה רבינו בזה כפי דרגתו.

ובעבור זה היו בעולם כל כך הרבה צדיקים גדולים, כמשה רבינו, דוד המלך, רבי עקיבא, רשב"י, והבעש"ט, שהם סבלו בגופם עבורנו, וקיימו בנפשם - אין שלום בעצמי מפני חטאתי, והם סללו עבורנו את הדרך בכדי שנוכל להדבק במציאות ה', שהוא המציאות של העולם. ובכדי שהאדם יכיר את ערך עצמו, ולא יאמר "אני למדתי

ובכל דור ודור היו יחידים שעליהם אמר רשב"י ראיתי בני עליה והם מועטים, כמו רבי שמעון בר יוחאי שהיה עלמא יחידא בבחינת גוף, ולכן נעשה כביכול שליט על הקב"ה, והוא היה אומר דעה לרבש"ע, (ולכן נמשכים אליו כל כך הרבה אנשים, שכל העולם התחתון נמשך אליו). וכן רבי עקיבא שלא הרגיש את המסרקות של ברזל מפני שהגוף היה בהמיות, ועל ידי זה נעשה אחד, והגיע למדרגת יצאה נשמתו באחד, והיינו שנהיה אחד בבחינת גוף.

התכלית שלנו שלשמה נבראנו היא להגיע לבחינת 'אין' ולהדבק במציאות ה'. אך היצה"ר משתדל שלא נגיע לזה, שכל אחד יחיה במציאות הגשמית שלו ולא יגיע לבחינת - דומיה. ולמרות שהאדם הוא באמת 'אין' ובאופן טבעי היה צריך לחיות כל הזמן בהרגשת אפסיותו, ואינו עובד על עצמו להיות מבוטל לה' ולהפך את המחשבות שלו שלא יחשוב כנ"ל אין זאת אלא מפני הקליפה שמכניסה את האדם להרגל המשכח בכדי לשבר אותו. לפי שכל בריה ובריה, ואפילו לומדי תורה, כל עוד שאינו מהפך את ה-יש לבחינת 'אין' אינו יכול לקבל ("דערהערט נישט") שום מציאות של קדושה. כי כל עוד שלא השיג ('דערהערט') את היסוד של עצמו, את ה-אין של עצמו, לא ישיג ('דערהרעין') את השכל הנעלם מכל רעיון.

ואף אחר שהגיע לבחינת 'אין' ויודע שאינו מסוגל לעשות מאומה, עדיין הוא מקבל את

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

בגלל שתמיד מתלוננים, ולכן יש גלות ומזה יש לנו את תשעה באב.

קינעדר, האט רחמנות, עד מתי, עד מתי נשאר תחת שלטון ה"שווארץ יאר". אנחנו אשמים. אנחנו שקבלנו את התורה מהפכים את זה לגלות, וכלל לא חושבים על הרבש"ע שגם הוא בגלות איתנו. כל אחד חושב רק על עצמו, ואם לא הולך לו במאה אחוז הוא נהיה משוגע מזה. מדוע לא חושבים על הרבש"ע? [כמו שבא אלי גביר אחד שהקים הרבה דברים, והסברתי לו והבין שאף אחד לא חושב על הרבש"ע. אפילו תלמידי חכמים מדברים על הרבש"ע ולא חושבים על הרבש"ע. ומי שרק עושה משהו חושב שכבש את כסא הכבוד ואת הרבש"ע בכיסו. ובשביל זה שלח לו הקב"ה הפסד של עשרים מליון דולר, שיכיר שיש רבש"ע]. אנו מזינים את הקליפה זה ה' אלפים ותשל"א שנים, הגאווה והאנוכיות שלנו, נותנים הכל לקליפה.

הרבש"ע ירחם עלינו שלא נראה חסרונות הזולת רק של עצמנו, ושלא נברח ברגע שלא הולך (זה לא יעזור), צריך להתאחד אפילו אם סובלים יסורים. וכשנזכה ליסורי אהבה יעזור לנו השי"ת שנגיע לבחינת אדם לפני חטא עץ הדעת. אמן.

ואני עשיתי וה' עזר לי", זה לא נחשב עבודת ה', זה עבודה שאדם עובד בשביל סיפוק. רק צריך לעבוד שיהיה בחינת אין שאין לו אחיזה כלל.

וכל אריכות הגלות והיסורים הרבים שאנו סובלים הוא מחמת זה שאף אחד לא מבטל את עצמו, ומחמת זה יש פירוד גדול בין בני ישראל. על כל אחד לדעת שבשבילי נברא העולם, וכל החסרונות והצרות שיש, הכל בגללו. וליכור שאדם נברא עם תכונות רעות של אנוכיות, גאווה, עקשנות, ו-אין מתום בבשרי. ולכן דוד המלך אמר "ואנוכי תולעת", ולא 'ואתה' תולעת, מפני שהכיר החסרונות שיש בו. ומעולם לא שאל מדוע לשני טוב ולי רע - אנחנו שואלים כך אבל הוא לא שאל - מפני שידע שבשבילו נברא העולם, ולכן הוא רעד בכל רגע. וזה החורבן שלנו, שכל אחד כשנפגע במשהו מיד בורח, [למרות שלא יועיל בזה מאום, כמו שאמר דוד המלך ע"ה אנה מפניך אברח], ואף אחד לא רוצה לקבל עליו יסורים כי הוא עקשן גדול, ובמקום לבקש מה' שיציל אותנו מן היסורים מתלוננים ואומרים שלא יכולים לסבול ושיקח את זה וכדו'. ומזה גם נובע הפירוד הגדול שלנו בכל מקום, אחד מקנא בשני וחושב שהשני רוצה לפגוע בו. זה גרם לחורבן בית שני ולשואה האיומה שנהרגו שש מליון יהודים,

המשך פציצים יקרים

היום הזה ה' אלקיך מצוך לעשות את החוקים האלה (כו, טו) אומר רש"י בכל יום יהיו בעיניך כחדשים כאילו בו ביום נצטוו עליהם. וכן להלן היום הזה נהיית לעם לה' אלקיך אומר רש"י בכל יום יהיה בעיניך כאילו היום באת עמו בבית. על כח ההתחדשות אומר הבעש"ט זיע"א אל תשליכנו לעת זקנה. רבש"ע שמרנו והצילנו שלא נהיה מושלכים לעת זקנה ללא ערך של התחדשות. מדויק בלשון עת זקנה תחושה של זקנה אלא בכל יום יהיו בעיניך כחדשים.

היום הזה נהיית לעם לה' אלקיך (כו, ט) היום הזה - לפני שאתם נכנסים לארץ ישראל נהייתם לעם בכח ההתחייבות לשמירת התורה. וממילא גם לאחר שתגלו מארצכם לא תחדלו להיות עם כי הנצחיות של ישראל בשמירת התורה...

ארור האיש אשר יעשה בסתר (כט, טו) כל הקללות הופנו רק נגד אלו החוטאים בסתר, שמתארים מבני אדם אבל לא מה'. אבל אלו שחוטאים בגלוי - להם מועילה תשובה. (בית שמואל אהרן) והלוית גוים רבים ואתה לא תלוה (כח, יג) תוה"ק מבטיחה שתלוה לגוים רבים ולא תבא בגללה למצב שאתה תהיה זקוק ללוות...

והיה אם לא תשמעו וכו' (כח, טו) וקשה הלא זה הכלל אמרו חכמים כל מקום שנאמר והיה לשון שמחה הוא א"כ למה פתחה תוה"ק את התוכחה בלשון והיה - לשון שמחה? אלא אליבא דבאמת כל התוכחה כולה ברכה. דאף אם לא תשמעו לא ייחכם הקב"ה שתלכו בדרכים עקלקלות אלא על כרחם יחזירם למוטב להיות דבקים בו יתברך. (דגל מחנה אפרים)

תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לב (כח, טו) כשאין אדם שמח בתורה לא נשארים לו אלא יסורים.

אתם נצבים היום כולכם ראשיכם - כל איש ישראל ראשיכם (כט, ט) אלו צדיקים גמורים וכל איש ישראל נצבים לפני ה' אלוסיכם להתברך בשנה טובה בספרן של צדיקים בכוח"ט. (ר' יהודה צבי מסטריין) גפרית ומלח וגו' (כט, כב) הטעם שגם הארץ תיענש כדי שלא ימצאו בה האומות מקלט ויכבשוה... (ר"ש אליברא)

ואתה תשוב ושמעת (ל, ה) היסוד הגדול של התשובה להודיע שכל אחד יכול להתחיל מחדש כתינוק שאין לו לא זכות ולא חובה. (רש"י מקלם)

כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותם (ל, יד) וצ"ב הקדים הכתוב הפה ללב והרי תמיד הלב חושב תחלה ואח"כ הפה אומר אלא שבא הכתוב ללמדנו שלא יצפה להתעוררות הלב אלא יוציא דברי התורה והתפלה גם כאשר הלב סתום ובכח הדבור הלב יתעורר מעצמו. (רבי חירש ליינסון - חתנו של הח"ח) הנסתרות לה' אלקינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם וכו' (ל, כח) יש מפרשים בדרך צחות הנסתרות הן הדברים הנסתרים מבינתנו, והנגלות הן הדברים הנראים נגלות ומובנות באמת הכל לה' אלקינו הכל מאתו יתברך שמו. ומה שמוטל עלינו: לנו ולבנינו עד עולם הוא לעשות את כל דברי התורה הזאת. זאת תכליתנו ותו לא כי שוא תחבולות האדם...

הודעות בקשר לימי הרחמים הבעל"ט

סליחות מתקיימים בעו"ה ביער קנדי, פרטים בבית הרא"ש, רח' דון יוסף הנשיא 5

ההרשמה ותשלום מראש לנסיעה לר"ה אצל משפ' גולדשטיין רח' יהודה המכבי 4

בעו"כ מתפללים בצוותא תפילת מנחה בציון שמואל הנביא בשעה 2.00 אחה"צ

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים

☎ 02 - 5829688 פקס: 02 - 5325477

ת.ד. 5080 ירושלים 91050

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

